

Muistojäljet

Pyhäinpäivän lähestyessä mielemme vaelttaa erityisesti niiden rakkaiden luokse, jotka olemme saattaneet viimeiselle matkalleen. Suruprosessissa on hyvin luontevaa palata hetkittäin muistoihin ja tavoitella jotakin yhteyttä edesmenneeseen läheiseen. Perinteisesti hautausmaata pidetään kohtaamisen paikkana ja monet sytyttävätkin Pyhäinpäivänä kynttilän haudalle tuomaan valoa pimeään.

Perinteiden rinnalle on tullut myös aivan arkisia ja omannäköisiä tapoja muistella rakkaitamme. Juttelin juuri tuttavani kanssa, joka on jättänyt muistosivun läheiselleen Facebookiin. Vuosittain hän lisää sinne kirjoituksia ja katselee samalla lohduttavia kuvia. Muistelu ei rajoitu pyhäinpäivään tai vuosipäivään, se voi olla myös osa arkea, kuten muistoja herättävä kahvikuppi. Myös paikat herättävät muistoja, erityisesti ne, missä on vietetty paljon aikaa yhdessä. Jokin tietty kappale voi muistuttaa läheisestämme tai tuttu tuoksu.

Aina surun kanssa ei ole helppo tulla toimeen ja muistot tuntuvat liian väkeviltä. Menetetyn läheisen aiheuttamassa kaipauksessa ei ole päätepistettä ja muistaminenkin on yksilöllinen kokemus. Se ei ole sidottu paikkaan, vaan sydämeen ja yhteisiin muistoihin.

Lopuksi lainaus Haloo Helsingin kappaleesta: Voiko enkelitkin eksyy.

”Laitan kädet yhteen iltaisin
Jos mä sinut yöllä kohtaisin
Tulisit mua uniin halaamaan
Ja päästäisin sut sitten palaamaan
Mä jätin ikkunalle kynttilän
Jotta löydät tänne halki pimeään”

Jenni Levänen

Orimattilan seurakunnan nuorisopappi